

Volt egyszer egy mozi...

Napok óta dühöng a jeges szél, horhóval fújja be az árkokat, lassan betemeti a kerítéseket. Befurakodik a bokrok alá, a farakások közé. Most a tél az Úr, ezt érezteti is, ahol azt teheti. Betörekszik a házak kéményén, és az ajtók résein. Fával megrakott kályhák, sparheltek vörösre izzott platniaikkal dacolnak kitartóan a zimankóval szemben. Az embernek nincsen kimenni sok kedve, hacsak nem vízért, vagy újabb nyaláb fáért kénytelen elhagyni a ház megnyugtató melegét. A járdákat csak a szél söpri, végigszalad rajta, meghintve új hóval, de csak azért, hogy kis idő múlva tova fújja. Megdermedve lapul a falu, a télnek jeges súlya alatt. Füstölögő kémények, zúzmarás ágak, jégvirágos ablakocskák. A falu közepén a kocsmához nőve, egy hosszú magas épület. Kéményéből magasra szálló füst. A járda a nagy üveges ajtaja előtt szépen elsöpörve. A két magas keskeny kirakat, sok kis körtével kivilágítva. Gondosan elrendezett fotók, és plakátok jelzik, hogy itt egy mozi van. Nem is akármilyen ! Egy igazi, rendes kasszával, sztárok fotóival ellátott előtérrel, ahonnan lágy zene szűrődik ki hívogatóan. Rózsi néni is ott rendezgeti már a jegyeket a kassza ablaka mögött. Valéria meg balerinát megszégyenítő tánc lépésekkel suhan végig a nézőtéren, ellenőrizve hogy minden rendben van-e. A gépész leinteget neki a gépház kis ablakán, majd kissé felerősíti a zenét. Zárai és Vámosi dal zendül föl. Valérka kizárja a bejárati üveg ajtót. Mintha csak varázsütésre, mindenfelől nagykabátos, sapkás, csizmás emberek igyekeztek a mozi felé. Egy család a négy kilométerre lévő Rác erdőben

